

Yö on saavuttanut sammumispuoleen. Kuu kadonnut näkyvistä. Mustana makaavan taivaan alla harmaat pilvenriekaleet mataavat eteenpäin hitaasti kuin tuulta varoen. Meri on liikkeen ja tyyni. Seisova ilma kannattelee kostean hiekan tuoksua. Laiskat laineet pysähtyvät rantaan. Nainen kävelee pitkän laiturin päähän, istuu reunalle, ja upottaa jalkansa kylmään veteen vain vetääkseen ne hetkeä myöhemmin ristiin eteensä. Etäältä kantautuva ilonpito on muuttunut raskaaksi ja sammaltavaksi. Sanat katoavat, ajatukset hajoavat. Nainen tietää, että lähtö on lähellä. Enää vain harva työntää varpaansa veteen, kiusottelee ja värähtää, kun lähestyvän syksyn kylmyys puree ihoa. Vielä muutama tunti sitten kaikki uhmasivat sitä. Nyt kylmä on voittanut. Joku kävelee hänen takanaan ja saa laiturin keinumaa. Vesi räiskyy ja maalaa puuta. Lähellä askeleet pysähtyvät ja keinunta lakkaa. Tulija istuu naisen taakse. Huokaus karkaa huulilta. Nainen vilkaisee olkansa yli ja on tuntevinaan tulijan, mutta kääntää sanaakaan sanomatta katseensa pois. "Tunnen sinut." "Minäkin sinut. Etunimesi on Maria, ja olet kaukana kotoa." Miehen ääni oli rakeinen ja vieras. Hetkeen kumpikaan ei puhu. Yksinäisen lokin lento myötäilee taivaanrantaan tietämättä, että kaksi silmäparia seuraa sen etenemistä laskien sen elinvuosia, määrittäen sen vointia. "Et sinä mitään tiedä." Maria sanoo lopulta, ja nostaa umpimielisesti takkinsa kaulusta. Eihän kukaan mistään mitään tiedä, hän ajattelee vielä, mutta pitää sen sisällään. "Kerro sitten jos en muka mitään tiedä. Kuka olet ja mitä ajattelet?" "Ajattelen, miltä tuntuisi jos tuolta uisi hai, joka purisi minua jalkaan." Maria hymähti. "Hait ovat kaukana." "Mutta lapsena minua puri hauki. Iso hauki." "Pelkäätkö kaloja?" miehen ääni värähti naurusta. "En minä kaloja pelkää." Maria tuhahti katuen sitä, että oli avannut suunsa. "Sitä minä pelkään, etten koskaan opi haluamaan mitään. Etten opi unelmoimaan. Minä vain vanhenen, saan ryppyjä tähän.. ja tänne." Maria nosti sormensa ja osoitti suurpiirteisesti suun ja silmäkulmien aluetta. "Ja ehkä otsalle, koska silloin kun en naura, kuljen kulmat kurtussa." Mies ei sanonut mitään. Sellaisia miehet ovat. Odottavat ratkaisua, vastausta, aina jotain enemmän, mutta sen saatuaan eivät tiedä mitä sanoa.